

Britská okupace Porýní v letech 1918-1929/30 je vzhledem k politice, již do té doby Londýn zastával, v řadě ohledů překvapivá. Odpovědí na otázku, proč Britové v této oblasti zůstávali tak dlouho, je skutečnost, že aktivní účastí v různých mezispojeneckých komisích chtěli dosáhnout změny Versailleského mírového systému. V očích Britů to byli především Francouzi, kteří způsobovali Němcům těžkosti tím, že ohrožovali jednotu Německa a bránili jeho hospodářské obnově.

Podoba okupace se v průběhu první poloviny dvacátých let měnila.

Od prosince 1918 až do evakuace Kolínské zóny na přelomu let 1925 a 1926 lze vysledovat čtyři důležité etapy. V období od obsazení Kolína nad Rýnem do ratifikace Versailleské mírové smlouvy se Porýní ocitlo pouze pod vojenskou správou. V praxi to znamenalo, že velitelé jednotlivých okupačních armád se ve svých zónách těšili velké míře nezávislosti.

V lednu 1920 se nejvyšším reprezentantem okupačních sil stala civilní Mezispojenecká rýnská vysoká komise (Vysoká komise) se sídlem v Koblenzi, jež měla především chránit vojáky, vydávat nařízení pro jejich bezpečí; v obsazených oblastech mohla také vetovat německé zákony.

V lednu 1920 ale Kongres Spojených států amerických odmítl ratifikovat Versailleskou mírovou smlouvu, čímž „odsoudil“ americké představitele v různých mezispojeneckých komisích do role pouhých pozorovatelů bez hlasovacího práva. Fakticky se tím také zvýšil vliv Francie, která s pomocí Belgie získala rozhodující vliv v obsazených územích.